

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 18. februāra Corte Suprema di Cassazione Piektās palātas (civillietas) rīkojumu lietā Ministero dell'Economia e delle Finanze e Agenzia delle Entrate pret FCE Bank plc

Lieta C-210/04

(2004/C 190/09)

Eiropas Kopienų Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar Corte Suprema di Cassazione Piekto palātu (civillietas) 2004. gada 18. februāra rīkojumu lietā Ministero dell'Economia e delle Finanze e Agenzia delle Entrate pret FCE Bank plc., ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 12. maijā, ar kuru Corte Suprema di Cassazione Eiropas Kopienų Tiesu lūdz lemt par šādiem prejudiciāliem jautājumiem:

“a) vai Sestās Direktīvas 2. panta 1. punktu un 9. panta 1. punktu ir jāinterpretē tādejādi, ka sabiedrības meitas uzņēmums ar sēdekli citā valstī (Eiropas Savienības dalībvalstī vai citur) un kurai piemīt ražošanas struktūras pazīmes, var tikt uzskatīts par autonomu subjektu un līdz ar to starp šiem diviem veidojumiem veidojas tiesiskās attiecības, sakarā ar ko pakalpojumiem, kurus veic mātes sabiedrība, piemēro PVN? Vai nolūkā atbildēt uz šo jautājumu drīkst izmantot *“arm's length”* kritēriju, kas noteikts ESAO Paraugkonvencijā par dubulto neaplikšanu ar nodokļiem 7. panta otrajā un trešajā punktā un 1988. gada 21. oktobra Konvencijā, kas noslēgta starp Itāliju un Apvienoto Karalisti un Ziemeļīriju? Vai pastāv tiesiskās attiecības gadījumā, ja ir noslēgts *“cost sharing agreement”* par pakārtotajai struktūrai sniegtajiem pakalpojumiem? Apstiprinošas atbildes gadījumā, kādi ir nosacījumi šo tiesisko attiecību esamībai? Vai tiesisko attiecību jēdzienu ir jāvērtē saskaņā ar valsts tiesībām vai saskaņā ar Kopienas tiesībām?

b) vai šādu pakalpojumu izmaksu pārcelšana uz attiecīgo meitas uzņēmumu var tikt uzskatīta par pakalpojumu sniegšanu Sestās Direktīvas 2. panta izpratnē neatkarīgi no pārcelto izmaksu lieluma un sabiedrības saņemto peļņu, un ja jā, tad kādā apmērā?

c) ja pakalpojumu sniegšana starp mātes sabiedrību un meitas uzņēmumu principā ir atbrīvota no PVN, jo pakalpojuma saņēmējam trūkst autonomijas un sekojoši nevar teikt, ka starp abiem veidojumiem pastāv tiesiskās attiecības, vai valsts administratīvā prakse, pieņemot, ka tā uzskata, ka pakalpojums ir apliekams ar nodokļiem, ir pretrunā ar EKL 43. pantā paredzēto uzņēmējdarbības brīvību, ja mātes sabiedrība ir rezidents citā Eiropas Savienības dalībvalstī?”

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 29. aprīļa Der Oberster Gerichtshof rīkojumu lietā Ewald Burtscher pret Josef Stauderer

(Lieta C-213/04)

(2004/C 190/10)

Eiropas Kopienų Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 29. aprīļa Oberster Gerichtshof (Austrija) rīkojumu lietā Ewald Burtscher pret Josef Stauderer un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 19. maijā.

Oberster Gerichtshof lūdz Tiesu lemt par šādu jautājumu:

Vai EKL 56. pants ir tulkojams kā pretrunā esošs valsts tiesību aktam (Vorarlberger Grundverkehrsgesetz), saskaņā ar kuru tiesiskās nekustamā īpašuma iegūšanas gadījumā, kam nav nepieciešama atbildīgās iestādes atļauja, ieguvējam noteiktajā termiņā neiesniedzot paziņojumu par to, ka zemes gabals ir apbūvēts, ka iegūtais īpašums nav paredzēts atpūtai brīvdienās un ka ieguvējs ir Austrijas pilsonis vai pret to būtu piemērojama vienlīdzīga attieksme kā pret Austrijas pilsoni, būtu pamats darījuma atzīšanai par spēkā neesošu ar atpakaļejošu spēku? Strīda priekšmets ir EKL 56. panta interpretācija – Valsts tiesību akti par nekustamā īpašuma iegūšanu – Paziņojuma procedūra – Īpašuma ieguvēja paziņojuma iesniegšanas termiņa nokavējums, kura sekas ir pirkuma spēkā neesamība ar atpakaļejošu spēku – Sankciju proporcionalitāte.

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienų Komisija iesniedza 2004. gada 19. maijā

(Lieta C-214/04)

(2004/C 190/11)

Eiropas Kopienų Tiesā 2004. gada 19. maijā ir iesniegta izskatīšanai prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienų Komisija, kuru pārstāv Ulrich Wölker un Antonio Aresu, pārstāvji.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka saglabājot iepriekšējos noteikumus, kas atļauj izmantot hlorfluorogļudenražus ugunsdzēsšanas sistēmās ārpus robežām un nosacījumiem, kas noteikti Eiropas Parlamenta un Padomes 2000. gada 29. jūnija Regulas (EK) Nr. 2037/2000 par vielām, kas noārdā ozona slāni⁽¹⁾ 5. panta 3. daļā.

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka atrunas, uz kurām atsaucas Apkārtējās vides un teritorijas aizsardzības ministrija savā 2001. gada 3. oktobra dekrētā attiecas uz dažādiem gadījumiem, kas nav paredzēti Regulas 2037/2000 atrunās, un līdz ar to šo atrunu piemērošanas lauks ir ievērojami paplašināts salīdzinājumā ar Regulu. Ciktāl Itālijas tiesību normas atļauj hlōrfluorūdeņražu izmantošanu ugunsdzēsēšanas sistēmās gadījumos, kas nav paredzēti Regulā 2037/2000, šīs normas ir pretrunā ar Kopienas tiesībām.

(¹) OV L 244, 2000., 1. lpp.

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar
2004. gada 14. maija Østre Landsret (Dānija) lēmumu lietā
Marius Pedersen A/S pret Miljøstyrelsen**

(Lieta C-215/04)

(2004/C 190/12)

Eiropas Kopienas Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 14. maijā Østre Landsret (Dānija) lēmumu lietā Marius Pedersen A/S pret Miljøstyrelsen un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 21. maijā.

Østre Landsret lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1) Vai Padomes 1993. gada 1. februāra Regulas 259/93/EEK par uzraudzību un kontroli attiecībā uz atkritumu pārvadājumiem Eiropas Kopienā, ievēšanu tajā un izvešanu no tās 2. panta g) apakšpunkta ii) daļas (¹) frāze “ja tas nav iespējams” nozīmē, ka licencēts savācējs automātiski nekļūst par pārstrādei paredzētu atkritumu eksporta paziņotāju?

Apstiprinošas atbildes gadījumā Tiesa tiek lūgta precizēt kritērijus, pie kādiem licencētais savācējs var būt par pārstrādei paredzētu atkritumu eksportēšanas paziņotāju.

Vai kritērijs ir tas, ka atkritumu sākotnējais ražotājs nav zināms, vai arī, ka sākotnējie ražotāji ir tik daudz un katra atsevišķi radītā daļa ir tik niecīga, ka nebūtu saprātīgi pieprasīt, lai katrs no viņiem individuāli iesniegtu paziņojumu par atkritumu eksportu?

2) Vai Regulas 259/93/EEK 7. panta 2. daļa saistībā ar 7. panta 4. daļas a) apakšpunkta 1. un 2. daļu atļauj kompetentām nosūtītājas valsts iestādēm celt iebildumus pret lūgumu izdot pārstrādei paredzētu atkritumu eksporta atļauju gadījumā, ja paziņotājs nav iesniedzis informāciju, kas liecinātu, ka galamērķa valstī atkritumi no ekoloģiskā viedokļa tiks pārstrādāti atbilstoši standartiem, ko paredz nosūtītājas valsts likumi?

3) Vai Regulas 259/93/EEK 6. panta 5. daļas 1. apakšpunkts ir jāinterpretē tā, ka informēšanas pienākums par atkritumu sastāvu ir izpildīts, ja paziņotājs ir norādījis, ka minētie atkritumi pieder vienai konkrētai kategorijai, piemēram, “elektronisko ierīču atkritumi”?

4) Vai Regulas 259/93/EEK 7. panta 1. un 2. daļa ir jāinterpretē tādā nozīmē, ka 7. panta 2. daļā noteiktais laika periods sāk tecēt no brīža, kad galamērķa kompetentā iestāde ir nosūtījusi apliecinājumu, neskatoties uz faktu, ka kompetentā iestāde neuzskata, ka ir saņēmusi visu 6. panta 5. daļā uzskaitīto informāciju?

Negatīvas atbildes gadījumā - kādai informācijai ir jābūt ietvertai paziņojumā, lai sāktu tecēt 7. panta 2. daļā paredzētais trīsdesmit dienu termiņš?

Vai trīsdesmit dienu termiņa notecēšana juridiski nozīmē, ka kompetentās iestādes vairs nav tiesīgas izteikt iebildumus vai pieprasīt papildus informāciju?

(¹) Padomes 1993. gada 1. februāra Regula 259/93/EEK par uzraudzību un kontroli attiecībā uz atkritumu pārvadājumiem Eiropas Kopienā, ievēšanu tajā un izvešanu no tās (OV L 30, 1. lpp.)